

הסיר המופלא

ג'.כריסטיאן באיי
(מסיפורי עם דנים)

רחוק מכאן, באזור כפרים עניים, עמד בית קטן. הגג היה כה נמוך שבקושי רק ניתן היה להרגיש בו מהדרך. בבית זה חיו איכר ואישתו. הם היו עניים מאוד והייתה להם רק פרה אחת, אך הם היו אנשים ישרים וחרוצים. הזמנים נעשו גרועים כל פעם יותר והם נאלצו למכור את הרהיטים שלהם וישנו על הרצפה. וסוחר העשיר שקנה מהם את הרכוש סירב לשלם להם, כי כך נהג כלפי עניים. הוא נתן להם רק קצת אוכל אבל לתוך הקמח הכניס נסורת כדי שיראה יותר, ולסוחר שנתן להם הוסיף עוד מלח, כך שלא נשאר בו כל טעם מתיקות.

האנשים העניים לא ידעו מה לעשות. ילדיהם הלכו לישון רעבים. בסוף הם החליטו למכור גם את הפרה שלהם. האיכר יצא בבוקר לשוק, מוביל את פרתו בחבל. בדרך עצר אותו אדם זר ששאל האם הוא מוכר את הפרה.

"אקח עבודה עשרים מטבעות כסף" ענה האיש.
"לא נשאר לי כסף" אמר הזר "אבל יש לי דבר קטן ששווה יותר מעשרים מטבעות כסף. הנה סיר ברזל. אתן לך אותו תמורת הפרה."

"סיר?" אמר העני "ומה טוב יעשה הסיר לי ולמשפחתי אם אין לי ולא כלום לשים לתוכו. אתה חושב שניתן להוציא דבר מה מסיר בלי לשים בו משהו קודם?"

אך באותו רגע הסיר התחיל לדבר "קח אותי! קח אותי!"
אמר "יהיה לך מספיק אוכל לך ולמשפחתך."

כשהאיכר העני שמע זאת חשב שאם הסיר יכול לדבר, הוא יוכל אולי לעשות גם מעבר לזה. לכן הסכים לעסקה, לקח את הסיר והביא אותו הביתה. תחילה הוא הלך לסככה שבה עמדה קודם הפרה, כי הצטער שאבד אותה. הוא קשר את הסיר במקום בו הפרה עמדה קודם ואז נכנס הביתה. "מכרת את הפרה?" שאלה אישתו.

"כן" ענה.

"טוב" אמרה "הכסף יספיק לנו לזמן מה ואולי נצליח להשיג אפילו קצת קמח נקי וסוכר בלי מלח מהסוחר העשיר."

ואז הודה בעלה שלא קיבל כסף תמורת הפרה.

"וי!" קראה האישה "מה כן קיבלת, אם כך?"

הוא סיפר לה והוביל אותה לסככה.

כשהאישה ראתה את סיר הברזל, נזפה בבעלה בקול.

"איזה טיפש אתה!" קראה "מוטב היה שאקח את הפרה העירה בעצמי. עוד לא שמעתי שטות כזו - למכור פרה טובה תמורת סיר ברזל ישן."

"נקי אותי, ושימי אותי על אש!" נשמע פתאום קריאתו של הסיר.

האישה נאלמה מרוב פליאה.

"א-א-אתה יודע לדבר? אתה חי?"

"תנסי אותי" ענה הסיר.

האישה לקחה את הסיר, שפשפה ורחצה אותו היטב ושמה על האש.

"אקפוף, אקפוף!" קרא הסיר.

"לאן תקפוף?" שאלה האישה.

"לביתו של הסוחר העשיר, לביתו של הסוחר העשיר" קרא הסיר "הנה אני רץ, קיפ-קיפ-קיפ" והוא התחיל לרוץ בדרך על שלוש רגליים קצרות.

הסוחר העשיר חי במרכז העיר, בבית גדול. אישתו הייתה במטבח ובישלה כשהסיר נכנס, קפץ על השולחן ועמד שם בשקט.

"איזה מזל" קראה אישתו של הסוחר "בדיוק סיר

מתאים לעוגה שרציתי להכין."

והיא התחילה לשים בסיר כל

מני דברים טובים, קמח סולת,

סוכר, הרבה חמאה, צימוקים,

שקדים ותבלינים. הסיר

התמלא בבצק עשיר וטעים,

אבל כשהיא רצתה לאחוז

בידית כדי לשים אותו בתנור

"קיפ-קיפ-קיפ" נעו שלושת

הרגליים הקצרות של הסיר

והוא קפץ אל מחוץ לדלת.

"וי!" צעקה האישה "לאן אתה הולך עם העוגה שלי?"

"לבית האיכר העני! לבית האיכר העני!" ענה הסיר

ונעלם בדרך.

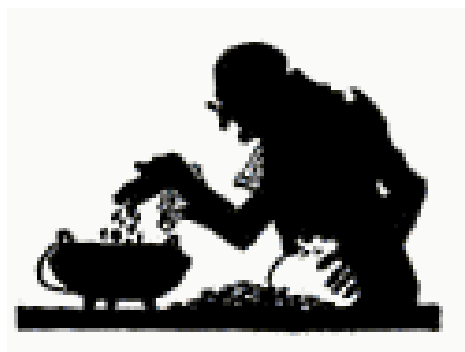

בסככה רגלי הסיר התחילו לנוע "קיפ-קיפ-קיפ" והסיר קפץ לדרך.

"עצור!" קראו הפועלים "לאן אתה רץ עם התבואה שדשנו?"

"לבית האיכר העני! לבית האיכר העני!" קרא הסיר והמשיך לרוץ.

למחרת הוא שוב קפץ בדרך. השמש זרחה, ציפורים השתקשקו בנחל ומזג האוויר היה נאה כל כך שהסוחר העשיר פיזר את כל כספו על השולחן ליד החלון, כדי לספור אותו.

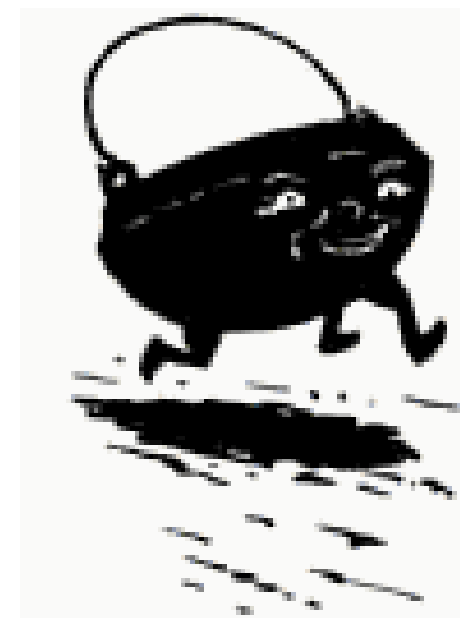

פתאום הסיר נעמד על אדן החלון וכשהסוחר ספר את עושרו הסיר נעמד לידו על השולחן.

האיש לא ידע מאין הופיע הכלי הזה, אבל נראה לו שהוא מכל טוב כדי לשים בו את המטבעות בזמן הספירה. וכך הוא שפך לסיר חופן אחרי חופן מטבעות זהב עד שגמר לספור את הכל. ואז הסיר דלג שוב ועלה על אדן החלון.

כמה שמחו בבית האיכרים העניים כשהסיר קפץ לביתם מלא בבצק הטוב. האיכר שאל את אישתו האם עכשיו היא מרוצה מהעסקה שעשה. והיא באמת הודתה וביקשה סליחה על המילים הקשות בהן גערה בו קודם. הם נהנו מעוד מהעוגה הטעימה, והפעם הילדים יכלו לאכול לשובע.

למחרת בבוקר קרא שוב הסיר "אקפוץ! אקפוץ!" "לאן תקפוץ" שאלו אותו. "לסככה של הסוחר העשיר! לסככה של בסוחר העשיר" קרא הסיר ורץ מהבית. כשהגיע לסככת הסוחר נעצר

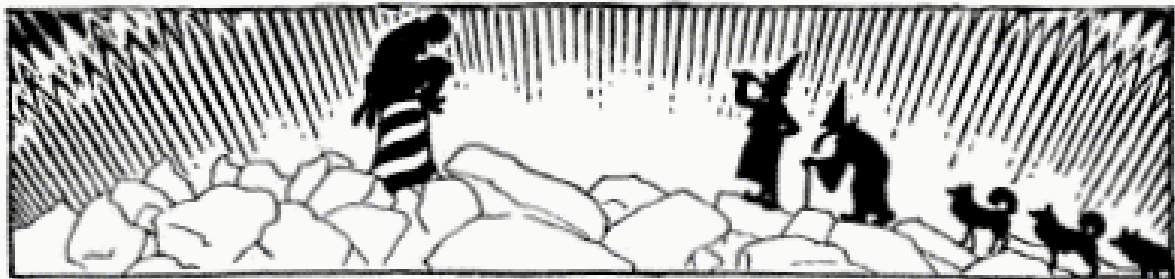
לפני השער הפתוח. בסככה עבדו פועלים שדשו חיטה. "הביטו על הסיר הזה!" אמר אחד "נראה כמה חיטה ניתן להכניס בו!" והם התחילו לשפוך חיטה לסיר וכמה שלא שפכו, תמיד נשאר עוד מקום. שפכו לתוכו קוב, ועוד קוב ועדיין היה עוד מקום, ובסוף שפכו לתוכו את כל החיטה שהייתה להם שם. וכשלא נשארה חיטה

ושלושת הרגליים הקצרות התחילו לנוע.
"עצור!" זעק הסוחר ונשכב על הסיר כדי שלא יברח משם.

"אקפוץ! אקפוץ!" קרא הסיר והתחיל לברוח.
"קפוץ עד הקוטב הצפוני, אם תרצה" קרא הסוחר "אבל אני אחזיק בך!" אך הסיר רץ בדרך והאיש מצא את עצמו דבוק אליו ונסחב יחד אתו. הוא ניסה להשתחרר אבל ללא הועיל. הוא ראה שכנים שיוצאים מבתיהם וקרא לעזרה, אך איש לא שמע אותו. הסיר רץ כל פעם מהר יותר. הוא עבר ליד ביתו של האיכר העני אבל לא עצר גם שם.

מאז לא ראו יותר את הסוחר העשיר שערבב נסורת בקמח שמכר והוסיף מלח לסוכר. אבל פעם יצאה משלחת אנשים חכמים לסוף כדור הארץ וגילו שם את הקוטב הצפוני.

שם ראו את הסוחר העשיר, יושב ומשפשף את אפו, שנעשה אדום מרוב קור.

"עצור!" קרא הסוחר העשיר "לאן תרוץ עם הכסף שלי!"

"לבית האיכרים העניים! לבית האיכרים העניים!" קרא הסיר, קפץ מהחלון ורץ בשמחה רבה לאורך הדרך, עם המטבעות המצלצלות בתוכו.

כשקפץ לתוך הבית של העניים נתן דילוג גדול וכל המטבעות התפזרו על הרצפה. הזוג לא האמין לעיניהם. ואז קרא הסיר "קחו כמה שמגיע לכם, והיתר תנו לעניים אחרים שהסוחר העשיר רימה אותם."

"תודה, תודה סיר יקר. אנחנו נדאג לך וננקה אותך היטב!" אמר הזוג העני.

גם למחרת הודיע הסיר שהוא יוצא לדרך.

"לאן תקפוץ הפעם?" שאל האיכר.

"לבית העשירים! לבית העשירים!" קרא הסיר ודילג ולא עצר עד שהגיע למשרדו של הסוחר. שם הוא נעמד באמצע החדר. הסוחר ראה אותו וזעק "הנה הסיר השחור שלקח את הבצק שלנו ואת החיטה שלנו וכל הכסף שהיה לי! הי אתה! תחזיר מיד את הכל!"

"אתה לקחת זאת בעורמה מעניי העיירה" אמר הסיר "עכשיו זה חזר לאן שהיה שייך. אם תרוויח את כספיך ביושר, תוכל לשמור אותו לעצמך. בינתיים שלום!"